

Dag 499 – zaterdag 10 mei

We hebben opnieuw een dagje Train The Trainer vandaag en het wordt een boeiende les. Zo mogen we bijvoorbeeld eens zelf hond spelen om de clickertraining op mekaar uit te oefenen. Niet van de poes! Maar daarom werken we dan ook met honden natuurlijk. ;)

Ik profiteer van de aanwezigheid van Gerrit en Wendy om even naar Laguns linkerachterpoot te laten kijken. Ik maak me toch zorgen over dat gemank wanneer hij zijn harnasje aan heeft en een tijdje heeft neergelegd. Het gebeurt niet frequent genoeg om een protest te zijn tegen het harnas en te frequent om helemaal niks te zijn maar ook zij vinden geen afwijkingen.

Ik denk dat ik maar terug overschakel op een gewone halsband want deze evolutie zint me niks.

Bart zou voor lekker eten zorgen deze avond en dat heeft hij ook gedaan: we gaan uit eten. Weliswaar zonder de lieverd maar die is nu toch voldoende moe na een hele dag bij Lambiek, Xena, Duplo en Rinja.

Dag 500 – zondag 11 mei

500 dagen al... het doet me een beetje denken aan een film die ik wel kon smaken: 500 days of Summer. Over een jongen die 500 dagen spendeert met een meisje dat Summer heet maar daarna met een gebroken hart achterblijft. Het lot had haar niet voor hem weggelegd. Zo zal het ons ook vergaan hé liefje... maar nu nog niet!

Ik zet mijn goede voornemen van gisteren meteen om in de praktijk en neem Lagun mee op een lekker lange wandeling, met zijn gewone halsbandje. We gaan brood halen bij de bakker. Daar wordt ons geduld al meteen op de proef gesteld want op deze moederdag is het aanschuiven geblazen in de bakkerij. Lagun voelt zich duidelijk wel ok en blijft netjes naast me, met zijn snoet weg van de mooi gepoetste vitrines. Een kwartiertje later kunnen we onze tocht verder zetten richting bloemenwinkel. En als je dacht dat het op moederdag al druk was in de bakkerij... in de bloemenwinkel moeten we over de koppen lopen. Overal staan planten en bloemen op de grond en op muilhoogte van Lagun, overal mensen die door mekaar krioelen op zoek naar die ene mooie bloed voor moeder, én er is ook een gehandicapte jongen met zijn papa die nogal opgewonden is. Lagun staat niet helemaal op zijn gemak maar doet het eigenlijk wel weer fraai. Netjes aan de voet bij me blijven staan, zit er niet in hier. Hij blijft met zijn kopje naar de uitgang gericht staan. Wil je me iets duidelijk maken? ;-)

Maar ik hoef slechts 1 keer 'pas toucher' te zeggen. Er sneuvelen geen bloempotjes en er wordt niet aan blaadjes gepietst. Ik ben blij. Een beter cadeau had je me niet kunnen geven voor mijn 'moederdag' lieverd.

Buiten staat er een stevige wind. Lagun wordt er best wat gejaagd door. Typisch dat ik vandaag kies om opnieuw met een gewoon halsbandje te beginnen wandelen... Maar ik mag niet klagen. Wanneer Lagun spanning voelt op de lijn, stopt hij of keert hij terug. Weliswaar om de 5 m maar toch.

Thuis vraagt Lagun voortdurend of ie buiten mag. Wat hangt er toch in de lucht?

De moederdagdrukte bespaar ik de kleine man. We gaan met een groep van 13 een pannenkoek eten in een druk bezet etablissement vol trappen, brullende kinderen, tipsy mama's ;-)

en frêle oude

dametjes. Lijkt me niet meteen de uitgelezen zondagnamiddagactiviteit voor een platjasje. En gelijk heb ik gekregen. We hadden met moeite plaats voor ons eigen pootjes!

Na de pannenkoek komen we nog even met de mama van Bart over huis om naar foto's van de reis te kijken. Bart gaat eerst binnen om Lagun tegen te houden van op te springen tegen haar maar dat blijkt niet nodig te zijn. Lagun heeft alleen maar oog voor ons tweetjes.

Hij ontziet haar de hele tijd maar de occasionele zwabber van zijn staart alleen al is genoeg om haar bijna blauwe plekken te bezorgen.

's Avonds maken we nog een wandeling met de gewone halsband. Hij heeft nu echt 't zot in 't kopje. Ik moet een paar keer erg kordaat zijn.

Na afloop wil hij niet in zijn bench om te gaan slapen. Dat is ook een première... ik kan hem met niks lokken en moet hem uiteindelijk fysiek richting bench duwen zelfs. Dat belooft voor vannacht allicht...

Dag 501 – maandag 12 mei

We trekken met de gewone halsband naar Brussel. Ik merk al een hemelsbreed verschil: geen ochtendlijke jacht meer op Lagun om hem zijn harnas aan te trekken. Echt fan is hij ook niet van de halsband – maar dat komt eerder doordat die uit dezelfde berging komt als ik zijn harnas altijd haalde vermoed ik.

Het lukt goed op het perron in Landegem en in trein gaat hij ook onder mijn zitje liggen zonder snoepje. Bij het afstappen in Brussel Noord staat hij al iets heviger. Daar is er ook een grotere drukte natuurlijk. Zoveel meer afleiding en dat laat zich voelen aan de lijn. Lagun wandelt nu niet helemaal ok maar trekt ook niet zo erg als vroeger.

Over de middag worden we getrakteerd op felle regen en we beslissen om binnen te blijven. Ik ga met mijn kleine man oefenen in de keuken. Karel van het onthaal is net een lading broodjes en desserts aan het uitladen voor een vergaderzaal. Pas toucher, liggen en blijven, aan de voet, zit voor, ... we doen alles door mekaar. Karel krijgt de slappe lach als ie 't enthousiasme van Lagun ziet. "Duidelijk terug aan 't vijzen sinds de vakantie?!" Ja 't was nodig...

's Avonds willen we de lieverd nog een leuke wandeling met zijn gewone halsbandje gunnen maar hij maakt het ons niet makkelijk. Het wordt een erg moeizame wandeling met veel gesleur en weinig gehoorzaamheid dus het wordt ook een erg korte wandeling.

Bij thuiskomst zeg ik niet veel meer maar steek het grut in zijn bench en we gaan slapen.

Dag 502 – dinsdag 13 mei

Wat een hondenweer. Gelukkig jagen ze ons er niet door en mag ik thuiswerken vandaag.

Na het werk zou een vriendin van mijn zus een fotoshoot komen houden met Lagun en mij. Hij ziet er echter niet uit. Ik realiseer me nu eigenlijk pas echt dat hij nog nooit naar de kapper is geweest. Ik probeer het zo goed en zo kwaad als mogelijk wat deftig te krijgen met een gewone borstel en Bart beweert dat hij het wel zag toen ie thuiskwam maar zo spectaculair vind ik het toch niet. Hoog tijd voor een bezoekje aan de kapper!

De fotoshoot wordt uiteindelijk uitgesteld maar niet afgesteld. Misschien geeft dat me de nodige tijd om mijn knapperd nog knapper te maken!

Dag 503 – woensdag 14 mei

Ik heb te vroeg gekraaid vrees ik: Lagun wil deze ochtend al niet meer komen wanneer ik hem roep om hem zijn gewone halsbandje aan te trekken. Pas wanneer ik hem toon dat het niet het harnas is, komt hij op zijn kousenvoeten tot halfweg.

Op het perron in Landegem wandelt hij nog steeds perfect aan de voet. Zou hij geconditioneerd zijn op die plaats? En indien ja, hoe heb ik dat voor mekaar gekregen en hoe kan ik het veralgemenen?!

Hij gaat ook heel mooi onder me liggen zonder nog maar de belofte van een snoepje te krijgen. Heerlijk wanneer ze de klik hebben gemaakt en je het beseft toch?!

's Middags krijgen we nog eens donder en bliksem maar Lagun laat er zijn namiddagdutje niet door verstoren. Mooi zo.

In de trein op weg naar huis stoot Lagun een mislukte geeuw uit. Het klonk net of hij wilde spreken! Hilariteit alom in de trein.

Dag 504 – donderdag 15 mei

Het wordt een drukke dag vandaag: tussen het werk door heb ik twee medische onderzoeken en na het werk moet ik al gauw vertrekken zonder mijn lieverd. Zou hij het moe zijn van alleen te zitten? Hij zet het op een vliegenjacht en ik merk dat hij Bart vaker gaat opzoeken dan mij. Foei Veerle, je verwaarloost de kleine man alweer. ☹

Dag 505 – vrijdag 16 mei

Lagun staat al iets heviger deze ochtend. Hij heeft wederom schrik als ik uit de berging kom en houdt me nauwgezet in het oog vanachter de zetel. Ik heb nochtans enkel de gewone collier vast. Zou ie 't vergeten zijn of zou ie de gewone collier ook niet leuk vinden? Het trauma zit allicht diep. Het kan toch niet zijn dat ik het enige woefie ter wereld heb dat niet graag wandelt?

We nemen de vroege trein vandaag. Het is een andere trein en we gaan dan nog eens op een tweezit zitten in plaats van op een plaats met vier zitjes. Laguns hele ochtendritueel is verstoord en hij zet het al van in Drongen op een jammeren. Dat zal me leren... Het is om tandenknarsend gek van te worden! En niet alleen mijn medereizigers kijken hem boos aan, ook mijn bloed kookt tegen dat we op 't werk zijn.

Het kleine grut solliciteert voor de post van hotdog vandaag en hij is een ijzersterke kandidaat.

Ik neem hem niet mee op onze rituele ochtendtrip naar de keuken vandaag en laat hem de hele voormiddag in ons bureau zitten. Vrouwtje moet afkoelen...

Over de middag houd ik me opnieuw wat bezig met hem. We doen oefeningen in de bureau. Ik vind het tijd om de 'onder' ook eens correct te leren, 't is te zeggen: dat hij van langs achteren onder mijn stoel kruipt. In de trein kan dat natuurlijk niet maar onder een rolstoel of een stoel in een restaurant moet hij dat wel kunnen bijvoorbeeld. Het blijkt geen gemakkelijke opdracht. De kleine man is zo

geconditioneerd op de onder in de trein dat hij telkens langs de zijkant onder mijn stoel kruipt. Er zit niks anders op dan een stoel met de zijkant tegen een muur te plaatsen en een kastje aan de andere zijkant van de stoel te plaatsen. Maar 1 ingang meer nu schatje... en het werkt!

Ook zijn houdingen doet hij uitstekend. Nu nog zaken langer leren vast te houden hé... ik moet het hem misschien leren met zijn speelgoed, daar is hij veel gedrevener mee. Of misschien moet ik thuis maar een oude gsm opdiepen.

's Namiddags raakt Lagun nog maar eens gefocust op vogels in de tuin. Ik kan hem er wel van bij weg roepen en dan komt hij wel na enige aarzeling maar het is niet de bedoeling dat het een aandachtsspelletje wordt. De kleine makker wordt vastgebonden aan mijn stoel met zijn leiband. En toch ligt hier vanonder mijn bureau nog steeds te loeren naar de vogels en te grommelen. Zuchtje. Het wordt hard tegen onzacht denk ik om zijn gevederde obsessie weg te nemen.

Ik toon de puppytests van eerder deze week op mijn computerscherm aan mijn collega Sarah en Lagun kijkt nieuwsgierig mee zoals alle hondjes dat doen wanneer ze hun soortgenoten denken te herkennen in een van die rare mensenbakken die wel eens tv of pc worden genoemd: kopje schuin en een oerdwaze blik op die snoet. 😊

Dag 506 – zaterdag 17 mei

Vandaag is er opendeurdag bij Sabine in Wachtebeke. Sinds enkele maanden worden bij haar thuis spelklasjes georganiseerd. Lagun en ik zijn ook al van de partij geweest en vandaag gaan we terug. Canisha zal er overigens in de voormiddag een demotraining geven.

Gerrit beslist om de trainen op de schapenweide... naast de paarden... en de katten... en de kippen, ... Op een weide die vol ligt met heerlijke schapenkeuteltjes... godzijdank voor zwanworstjes en piepers!!!

Ik bereid me voor op een ware strijd om een streepje aandacht voor mij van mijn kleine man... maar hard vechten hoef ik niet te doen tot mijn grote verbazing. Hij stapt netjes mee aan de lijn, heeft aandacht voor me, ik kan hem zelfs laten zitten en blijven en uit zijn zicht stappen. Hij gaat zelfs voor de eerste keer onder de rolstoel via de achterkant. Dat blijft weliswaar bij 1 keer maar toch, ik noem het een succes! Het verschil tussen 'spring' en 'up' hoef ik hem maar 1 keer uit te leggen, mijn kleine man struikelt bijna over zijn eigen pootjes tijdens de oefening waarbij iedereen door mekaar wandelt en ik kan Lagun doen neerliggen en blijven in een heel dichte kring. Lubby die naast hem staat, heeft het daar wat moeilijker mee en zou Lagun bijna van de wijs brengen maar mijn kereltje valt niet uit zijn rol. Geweldig!

Pas wanneer we een oefening twee aan twee moeten doen en ik recht tegenover Wendy en Lambiek beland vlak tegen de draad met uitzicht op de speelweide vol darteleviervoeters, verlies ik een veldslag. Maar de 'oorlog' die blijft van mij! 😊

Zijn beloning zal dan ook groot wezen: hij mag los op de speelweide samen met Maxime en al gauw vergezellen Xena en twee lieve Goldens hen ook.

Sabine laat een badje vollopen met water. Het kan niet meer op nu! Maxime en Lagun zijn niet meer uit het bad weg te slaan en een uurtje later mag ik mijn kleine man gaan oprapen, bijeenvegen en uitwringen. ;-)

We kruipen op terras in 't zonnetje en nog geen twee minuten later ligt de speelvogel in dromenland, te midden van andere honden, mensen, en de ambiance. Om half twee wordt er een demospelklasje gegeven. Zou ik Lagun nog eens loslaten op de weide? Het zal alleszins goede reclame zijn. Een gelukkiger hondje dan Lagun op een speelweide met een zwembadje tot zijn beschikking bestaat er niet volgens mij. Ik laat hem los. Na een half uurtje blijkt echter dat zijn batterijtjes nog niet helemaal waren opgeladen. Hij komt mij zelfs door de omheining zoeken en vraagt om eraf te mogen. Wauw. Waar gaan we dat schrijven? ;-)